

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **MUDr. J. Š.**, zastoupený Mgr. Martinem Zobačem, advokátem se sídlem Žďár nad Sázavou, Strojírenská 1, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Olomouc, Dolní náměstí 38, o přezkoumání rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 16. 4. 2011, č. j. 04/65/336B, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2013, č. j. 38 Ad 45/2011 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci na nákladech řízení částku **4.114 Kč** na účet advokáta Mgr. Martina Zobače do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 6. 2008 č. j. 04/65/336B rozhodla, že se žalobce (dále též „stěžovatel“) disciplinárně provinil proti své povinnosti vykonávat lékařské povolání odborně, v souladu s etikou a způsobem stanoveným zákony, stavovskými předpisy a závaznými stanovisky žalované podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 220/1991 Sb.“), a § 7 odst. 2 písm. a) stavovského předpisu České lékařské komory č. 1, organizační řád. Za spáchání tohoto disciplinárního provinění bylo žalobci uloženo disciplinární opatření-pokuta ve výši 10.000 Kč.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem z 18. 6. 2009, č. j. 22 Ca 220/2008 – 31, žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem z 10. 3. 2010, č. j. 3 Ads 117/2009 – 69 zamítl kasační stížnost žalované.

Žalovaná rozhodla znovu dne 16. 4. 2011, pod č. j. 04/65/336B tak, že se stěžovatel disciplinárně provinil proti své povinnosti vykonávat lékařské povolání odborně, v souladu s etikou a způsobem stanoveným zákony, stavovskými předpisy a závaznými stanovisky žalované podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 220/1991 Sb.*“), a § 7 odst. 2 písm. a) stavovského předpisu České lékařské komory č. 1, organizační řádu.

Žalobce se měl disciplinárního provinění dopustit tím, že jako vedoucí lékař ortopedické části chirurgického oddělení v nestátním zdravotnickém zařízení Nemocnice svaté Zdislavy, a.s., podílel na realizaci implantací endoprotéz typu ANA NOVA výrobce INTRAPLANT GmbH, které byly provedeny ve dnech 10. - 16. 3. 2004 u pěti pacientů, ačkoliv u těchto endoprotéz nebylo v uvedené době vydáno prohlášení o shodě jejich vlastností s technickými požadavky, stanovenými obecně závaznými právními předpisy ani ujistění o vydání tohoto prohlášení, čímž napomohl svému zaměstnavateli k porušení ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 písm. d) zákona č. 123/2000 Sb., o zdravotnických prostředcích, a sám porušil § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. a § 1 odst. 3 a § 2 odst. 17 Etického kodexu České lékařské komory.

Za spáchání tohoto disciplinárního provinění bylo žalobci uloženo disciplinární opatření-pokuta ve výši 10.000 Kč.

Krajský soud v Ostravě k následné žalobě (z 4. 7. 2011) rozsudkem z 5. 12. 2013, č. j. 38 Ad 45/2011 – 24 žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nesouhlasí s právním posouzením věci.

Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle něhož se stěžovatel během disciplinárního řízení a v napadeném správním rozhodnutí nikterak nezabýval otázkou, z jakého právního předpisu či vnitřního předpisu žalované vyplývá povinnost primáře oddělení nebo operátora kontrolovat řádné dokončení certifikace užívaného zdravotnického prostředku, a ten, že schází skutečná úvaha o tom, proč to byl právě žalobce, kdo za kontrolu řádné certifikace předmětných endoprotéz odpovídal. Podle stěžovatele napadené rozhodnutí neuznává žalobce disciplinárně vinným z jeho odpovědnosti za kontrolu certifikace zdravotnických prostředků, nýbrž za to, že se žalobce podílel na implantaci těchto endoprotéz, přičemž o absenci jejich certifikace věděl.

Stěžovatel je toho názoru, že se s těmito skutečnostmi plně vypořádal, když v odůvodnění konstatuje, že není možné, aby o absenci certifikace žalobce nevěděl, zvláště pokud byl k implantacím předmětných endoprotéz, které dosud nebyly v České republice nikdy používány, povolán svým budoucím zaměstnavatelem ještě před podpisem pracovní smlouvy a před nástupem do pracovního poměru dnem 1. 4. 2004. Dokazování potvrdilo, že žalobci byly materiály od společnosti Intraplant předloženy, jednalo se o tytéž materiály, jež později obdržel i SÚKL; již z těchto materiálů mělo vyplývat, že výrobku chybí prohlášení o shodě technických vlastností podle zákona č. 123/2000 Sb. Již rozsudky Krajského soudu v Ostravě z 18. 6. 2009 a Nejvyššího správního soudu z 10. 3. 2010 v téže věci konstatovaly, že prohlášení dodavatele z 5. 3. 2004 výslovně uvádí, že výrobek je „v CE certifikaci“, čili prohlašuje, že certifikace nebyla dosud ukončena. Jestliže poté žalobce uvedl, že mu materiály dodavatele byly předloženy, musel

pokračování

si nutně být vědom i tohoto prohlášení dodavatele. Žalobce dál uvedl, že jako budoucí operatér posuzoval stejné dokumenty, po jejich prostudování laxně spoléhal na ujištění odborného zástupce zdravotnického zařízení MUDr. T., že je v této věci vše v pořádku.

Stěžovatel poukázal na vyjádření žalobce z 2. 2. 2011, z něhož vyplynulo, že on sám sestavoval operační plán ortopedické části chirurgického oddělení, žalobce rovněž rozhodoval o typu použitého materiálu z konsignačního skladu u konkrétních pacientů, tedy i v případě implantací endoprotéz ANA NOVA, zdravotnické prostředky byly v originálních obalech. Stěžovatel se neztotožnil s názorem, že žalobce neměl důvod pochybovat o tom, že prostředky nelze použít, neboť podle § 13 odst. 2 a 3 zákona č. 22/1997 Sb., tyto prostředky na svém neporušeném obalu obsahují údaj o certifikaci. Bylo možné sice připustit, že u těchto implantací zřejmě žalobce nebyl tím, kdo obaly otevíral, nicméně odpovědnost za použití těchto endoprotéz nesl právě on jako osoba, která rozhodla o jejich použití. Stěžovatel uvedl, že právě toto jednání žalobce kvalifikoval jako odporující ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. a § 7 odst. 2 písm. a) Stavovského předpisu ČLK č. 1 – Organizačního řádu, tedy odporující povinnosti každého člena komory vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem a řády komory.

Podle stěžovatele nespočívalo závadné jednání v tom, že by měl žalobce za povinnost kontrolovat právní nezávadnost a dokončení certifikace, k čemuž tím pádem není třeba hledat právní předpis zakotvující takovou povinnost zaměstnance (příp. primáře oddělení, operátora apod.), jak vytýká stěžovateli soud, nýbrž v tom, že žalobce rozhodl o použití těchto endoprotéz a následně je opravdu použil, přičemž o absenci jejich certifikace prokazatelně věděl. Podle stěžovatele je zde prokázáno zavinění, neboť žalobce „věděl, ale spoléhal“.

Stěžovatel uvedl, že žalobce byl sice lékařem-zaměstnancem, citované povinnosti obsažené v § 9 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb. a § 7 odst. 2 písm. a) Stavovského předpisu ČLK č. 1 – Organizačního řádu se však vztahují na všechny členy. Skutečnost, že žalobce nenesl přímou odpovědnost za dokončení certifikace zdravotnického prostředku, nýbrž toliko rozhodl o jeho použití a použil ho s vědomím, že certifikace nebyla dokončena, zohlednil stěžovatel v druhu a výši uloženého disciplinárního opatření, když uložil pouze pokutu ve výši 10.000 Kč, tj. v dolní polovině zákonné sazby, kdežto ve skutkově stejné věci vedené u stěžovatele pod sp. zn. 04/65/336A uložil jinému členu komory MUDr. J. T. přísnější postih – podmíněné vyloučení z České lékařské komory se zkušební dobou trvání jednoho roku, neboť tento lékař byl přímo odpovědný. Stěžovatel podotkl, že žalobce má nad rámec povinností stanovených pro lékařskou profesi vykonávat práci podle pracovní smlouvy tak, aby tím nebyly porušovány právní předpisy. Pokud by se tak stalo, bylo jeho povinností zaměstnance na toto upozornit a provést příslušná opatření. Žalobce tak podle stěžovatele neučinil.

Stěžovatel je toho názoru, že v rozhodnutí dostatečně identifikoval, které právní předpisy žalobce porušil – jedná se o § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. a § 7 odst. 2 písm. a) Stavovského předpisu ČLK č. 1 – Organizačního řádu.

K požadavku krajského soudu na přezkum vnitřních předpisů pracoviště žalobce stěžovatel uvedl, že ty mu opakovaně předloženy vůbec nebyly, neboť žádné předpisy v dané době vůbec neexistovaly. Výslech ředitele a odborného zástupce stěžovatel provést nemohl, neboť tyto funkce v době disciplinárního řízení vykonávali disciplinárně stíhaní lékaři - žalobce a MUDr. J. T.. Stěžovatel tvrdí, že byl z tohoto důvodu odkázán na zbývající důkazy identifikované ve správním rozhodnutí.

Stěžovatel uvedl, že nápomoc ke správnému deliktu, jak byla užitá v napadeném rozhodnutí, není myšlena jako analogie k účastenství v trestněprávním pojetí, taková úvaha z rozhodnutí ani nevyplývá. Stěžovatel poukázal na pouze gramatický význam tohoto výrazu s tím, že se nejednalo o právní terminus technicus.

Žalobce poukázal na to, že krajský soud stěžovatelce vytkl, že se během disciplinárního řízení a v napadeném rozhodnutí nezabývala otázkou, z jakého právního předpisu či vnitřního předpisu stěžovatelky vyplývala povinnost žalobce kontrolovat řádné dokončení certifikace užívaného zdravotnického prostředku – endoprotézy ANA NOVA, a že schází úvaha o tom, že to byl žalobce, kdo odpovídal za kontrolu řádné certifikace těchto endoprotéz. Žalobce je však toho názoru, že dle vyjádření stěžovatele v kasační stížnosti byl žalobce uznán disciplinárně vinným tím, že se podílel na implantaci endoprotéz, přestože věděl o absenci certifikace, nikoli za to, že by stěžovatel uznal žalobce vinným z titulu odpovědnosti za kontrolu certifikace předmětných endoprotéz.

Žalobce připomněl, že mu sice byly předloženy materiály výrobce INTRAPLANT GmbH, to však nikoliv v době, kdy prováděl implantaci endoprotéz, ale až v době, kdy v této věci činil šetření SÚKL. Žalobce je proto nadále přesvědčen, že neměl povinnost kontrolovat dokončení procesu certifikace zdravotnického prostředku, a že v době implantace endoprotéz vše napovídalo tomu, že tento proces byl řádně dokončen.

Žalobce tvrdí, že neodpovídal za výběr či nákup jakýchkoliv zdravotnických prostředků pro Nemocnici sv. Zdislavy, a. s., za to byl odpovědný poskytovatel. Žalobce sice sestavil operační plán, avšak součástí tohoto plánu nebyla povinnost ověřovat, zda v daném místě a čase má příslušný komponent certifikaci.

Žalobce připustil, že věděl, že zaměstnavatel nakupoval a používal mimo jiné část totálních endoprotéz od firmy INTRAPLANT GmbH, protože však nerozhodoval o jejich nákupu, stěžít lze dovést, že mohl vědět o jejich certifikaci; později implantované endoprotézy byly podle žalobce již v nemocnici v době jeho nástupu do zaměstnání. Balení, uskladnění i instrumentárium pro implantaci nevyvolalo u žalobce žádnou pochybnost, že něco není v pořádku.

Žalobce uvedl, že při použití je kontrolována doba expirace a neporušený obal, prohlášení o shodě není součástí konsignačního skladu ani originálního balení zdravotnického prostředku, předpokládá se jeho předložení při dodání, nikoliv při použití. Žalobce rovněž připomněl, že o nezávadnosti předmětných implantátů byl ubezpečen odborným zástupcem MUDr. J. T. Žalobce proto odmítl názor stěžovatele, že své povolání nevykonával odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády České lékařské komory, už vůbec ne z důvodu, že měl vědět o nedokončené certifikaci endoprotéz.

Žalobce nesouhlasil s názorem stěžovatele, který tvrdil, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký právní předpis měl žalobce porušit; podle žalobce není zřejmé, jaký konkrétní předpis musel žalobce porušit, aby se choval v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. a § 7 odst. 2 písm. a) Stavovského předpisu ČLK č. 1 – Organizačního řádu. Žalobce se ztotožnil s názorem krajského soudu, podle něhož nebylo prokázáno, z jakého právního předpisu nebo vnitřního předpisu stěžovatelky vyplývá povinnost žalobce kontrolovat dokončení certifikace zdravotnického prostředku. Aby bylo možno usoudit na jeho odpovědnost, musela by podle žalobce být dána jeho povinnost kontrolovat užívané zdravotnické prostředky; žádný takový předpis nebyl v řízení předložen. Žalobce též uvedl, že vnitřní předpisy,

pokračování

kteře stěžovatelky žádala, v dané době na pracovišti neexistovaly, nezávisle na tom, zda žalobce později zastával vedoucí funkci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Ve věci není sporný skutkový stav, jak jej zjistil stěžovatel (z výpovědi žalobce a z dalších podkladů uvedených v odůvodnění žalovaného rozhodnutí). Žalobce se jako primář ortopedického oddělení v nestátním zdravotnickém zařízení Nemocnice sv. Zdislavy podílel na realizaci implantací endoprotéz typu ANA NOVA výrobce INTRAPLANT GmbH, které byly provedeny u pacientů ve dnech 10. 3. – 16. 3. 2004; nepochybně je, že v této době nebylo u uvedených endoprotéz vydáno prohlášení o shodě jejich vlastností s technickými požadavky, stanovenými obecně závaznými předpisy, ani ujištění o vydání tohoto prohlášení.

Podle žalovaného rozhodnutí měl tímto jednáním žalobce porušit ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., které každému členu lékařské komory ukládá povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem, žalobce měl rovněž porušit obdobně pojaté ustanovení § 7 odst. 2 písm. a) Stavovského předpisu ČLK č. 1 – Organizačního řádu, které povinnost souladného výkonu povolání rozšiřuje též na stavovské předpisy a závazné stanoviska komory. Žalobce měl rovněž porušit povinnost znát zákony a platné předpisy pro výkon povolání a tyto dodržovat (§ 1 odst. 3 stavovského předpisu č. 10 České lékařské komory – Etický kodex České lékařské komory), měl porušit povinnost použít nové léčení u nemocného až po dostatečných biologických zkouškách, za podmínek dodržení Helsinské konvence, Norimberského kodexu, pod přísným dohledem a pouze tehdy, pokud to pacienta nepoškozuje (§ 2 odst. 17 Etického kodexu).

Podle tzv. skutkové věty je žalobci kladeno za vinu provedení implantace endoprotéz v rozporu s uvedenými normami zdravotnického práva. Pokud je žalobci přičítána odpovědnost za toto jednání, je podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodující, zda lze jednání žalobce považovat za zaviněné a zda byla zaviněně naplněna příčinná souvislost mezi jednáním žalobce a následkem – porušením uvedených povinností lékaře. Stěžejní otázkou přitom je, zda a jaký zde byl vědomostní vztah žalobce k jeho jednání, tedy zda věděl, měl nebo mohl vědět, že při implantaci užívá necertifikovaného prostředku, a jaká poté byla jeho vůle takovou implantaci provést.

Stěžovatel v rozhodnutí tvrdí, že žalobce měl jako poskytovatel zdravotní péče dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 písm. d) zákona č. 123/2000 Sb. ověřit existenci dokladů, které k předmětným endoprotézám nebyly přiloženy, tento postup byl podle stěžovatele v rozporu se zákonným zákazem užívat při poskytování zdravotní péče zdravotnické prostředky, pokud nemají příslušná ujištění o vydání prohlášení o shodě; podle stěžovatele byl žalobce povinen tuto skutečnost ověřit, nezáleží na tom, zda byl o nezávadnosti ústně ujištěn nadřízeným MUDr. T. Stěžovatel je toho názoru, že kontrola právní nezávadnosti endoprotéz je běžnou součástí povinností primáře i proto, že dle výpovědi předchůdce žalobce ve funkci primáře MUDr. S. takovou implantaci odmítl. Proti možné nevědomosti žalobce podle stěžovatele rovněž svědčí, že není možné, aby žalobce nevěděl o předmětu sporu svého předchůdce MUDr. S. a zaměstnavatele, a také to, že mu byly předloženy tytéž materiály výrobce, které později byly předloženy Státnímu ústavu pro kontrolu léčiv, ze kterých mělo vyplývat, že výrobku chybí prohlášení o shodě technických vlastností; obal každého zdravotnického prostředku rovněž obsahuje také údaj o certifikaci podle § 13 odst. 2 a 3 zákona č. 22/1997 Sb. I když připustil, že to nemusel být konkrétně žalobce, kdo endoprotézy zbavoval obalů, stěžovatel tvrdí, že odpovědnost za soulad s veškerými dotčenými právními předpisy nesl právě on, jakožto osoba, která rozhodla o jejich použití. Stěžovatel dospěl k závěru, že žalobce nenesl

přímou odpovědnost za nezávadnost endoprotéz, nicméně odpovídal za oprávněnost jejich použití v konkrétních případech.

Krajský soud v této souvislosti přílehavě konstatoval, že se napadené rozhodnutí nikterak nezabývá otázkou, z jakého právního předpisu či vnitřního předpisu stěžovatele vyplývá povinnost primáře oddělení nebo operátora kontrolovat řádné dokončení certifikace užívaného zdravotnického prostředku, tedy vědět, zda konkrétní lékařský prostředek odpovídá zdravotnickým předpisům.

Požadavek krajského soudu na existenci takového ustanovení považuje Nejvyšší správní soud za naprosto logický. Teprve pokud by totiž žalobce porušil svou povinnost vědět o stavu certifikace použitého zdravotnického prostředku a přesto by uvedeným způsobem jednal, byla by tu naplněna příčinná souvislost mezi zaviněným jednáním žalobce a následkem – porušením stanovené povinnosti. Oproti tomu pokud by neexistovala pro žalobce přímá povinnost vědět o stavu certifikace používaných zdravotnických prostředků, nemohlo by být žalobci z hlediska disciplinárního provinění přičítáno zavinění za způsobený následek použití takového implantátu. Bez významu v této souvislosti proto nemůže zůstat ani úvaha o zproštění žalobce odpovědnosti, pokud by takto žalobce přistoupil k operaci tehdy, ujistila-li by jej další osoba, že tato certifikace proběhla v pořádku, případně byl-li ujistěn o „nezávadnosti“ těchto endoprotéz.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud v zásadě zcela přílehavě konstatoval, že v organizačně uspořádaném systému zdravotnického zařízení, v němž jsou jeho zaměstnanci (včetně nezdravotnického personálu) rozdělení do jednotlivých oddělení, se nezbytně uplatňuje dělba úkolů i odpovědnosti za dodržení povinností, které jsou kladeny na poskytovanou péči či na provoz tohoto zařízení ze zákonů či jiných předpisů.

Stěžovatel v tomto ohledu pouze obecně usuzuje, že žalobce měl tuto skutečnost „ověřit“, neboť podle stěžovatele je tato kontrola běžnou součástí povinností primáře, podle stěžovatele žalobce nemohl nevědět o nedostatku certifikace z předložených dokumentů a obalů od výrobku. Z výše uvedeného souhrnu podstatných částí stěžovatelova rozhodnutí ani Nejvyššímu správnímu soudu není jasné, odkud by měla plynout vědomost žalobce o stavu certifikace uvedeného zdravotnického prostředku, z čeho se měla odvíjet povinnost žalobce v organizačním systému zdravotnického zařízení tuto skutečnost vědět.

Nejvyšší správní soud nezjistil žádné konkrétní skutečnosti týkající se povinností primáře ortopedického oddělení ani z pracovní smlouvy žalobce z 1. 4. 2004. Uvedená smluvní úprava odkazuje víceméně na obecné povinnosti zaměstnance a zaměstnavatele, které vyplývají z právní úpravy pracovního poměru podle zákoníku práce, taková úprava práv a povinností přitom není podle názoru Nejvyššího správního soudu ničím neobvyklá. Povinnosti při výkonu funkce primáře některého z oddělení nicméně přesahují meze sjednaných podmínek individuální pracovní smlouvy a namísto je vhodná jednotná úprava povinností primáře oddělení ve vnitřních předpisech.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze tak jen stěží *a priori* např. dovozovat, že pouze lékař-primář by disponoval pravomocí rozhodnout o nákupu zdravotnického prostředku bez současné ingerence ekonomického vedení či právního faktoru, tudíž že za nakoupení tohoto výrobku jménem zdravotnického zařízení bude zcela odpovídat sám tento lékař. Právě pořízení vhodného zdravotnického prostředku je přitom základním předpokladem budoucího léčení v souladu se stanovenými pravidly výše uvedených norem zdravotnického práva. I poté je však podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela na úpravě

pokračování

vnitřních poměrů zdravotnického zařízení, jakým způsobem zajistí, aby ani k léčení nevhodným prostředkem, byť by byl pořízen, vůbec nedošlo. Požadavek takové úpravy je ostatně v zájmu samotného zařízení, např. z hlediska možného uplatnění odpovědnosti zaměstnance za způsobenou škodu zaměstnavateli.

Stěžovatel tvrdí, že pokud byly žalobci předloženy materiály dodavatele, musel si být vědom prohlášení dodavatele v těchto materiálech, že výrobek je v CE certifikaci, toto prohlášení bylo dle stěžovatele z materiálu evidentní, mělo být rovněž zřejmé, že zde chybí prohlášení o shodě technických vlastností dle zákona č. 123/2000 Sb. Stěžovatel dovozuje, že pokud byly endoprotézy v konsignačním skladu v originálních obalech, neměl žalobce důvod nepochybovat o dokončené certifikaci vzhledem k tomu, že na těchto obalech podle § 13 odst. 2 a 3 zákona č. 22/1997 Sb., má být uveden údaj o certifikaci.

Z uvedeného vyplývá, že stěžovatel dovozuje porušení povinností žalobce alespoň tím, že žalobce na základě skutkových okolností u použité endoprotézy nepochybně věděl nebo měl vědět o její právní vadě. I když takové úvaze stěžovatele nelze upřít logický základ, podle Nejvyššího správního soudu tomuto závěru chybí opora v provedeném dokazování. Uvedené dokumenty nejsou součástí spisu, nebyl jimi proveden důkaz, písemná výpověď žalobce z 18. 3. 2011 k podobě obalu zdravotnického prostředku je opačná; podle Nejvyššího správního soudu by bylo zapotřebí přinejmenším výpověď žalobce v tomto ohledu doplnit a umožnit žalobci se k těmto skutečnostem vyjádřit.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak z provedeného dokazování jednoznačně nelze dovodit závěr, že žalobce musel zjistit právní vadu endoprotézy či tak učinit měl a mohl, a přes toto vědomí provedl implantaci. Složka zavinění v jednání žalobce nebyla prokázána.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že nekladl žalobci za vinu nápomoc zaměstnavateli při spáchání správního deliktu, ani že tato úvaha z rozhodnutí nevyplývá. Stěžovatel vycházel z toho, že se zaměstnavatel žalobce dopustil správního deliktu podle § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 písm. d) zákona č. 123/2000 Sb., podle rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv z 12. 7. 2000, č. j. 4031/2004. Odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatele poté nepřipouští podle Nejvyššího správního soudu jiný význam kvalifikace jednání žalobce, když vysloveně konstatuje, že „[t]ento skutek čestná rada ČLK rovněž bez dalšího kvalifikuje jako nápomoc poskytovateli – Nemocnici Sv. Zdislavy, resp. jejímu odbornému zástupci MUDr. T., se kterým bylo v skutkově obdobné věci rovněž vedeno disciplinární řízení – k porušení ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 písm. d) zákona č. 123/2000 Sb., a to ve formě výše popsaného nedbalého jednání, čímž také nepřímou spolupříčinil uvedení necertifikovaných zdravotnických prostředků na český trh.“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je i z gramatického hlediska nápomoc aktivním jednáním účastníka, který usnadní závadné jednání jiné osobě, nelze se tedy ztotožnit se stěžovatelem, že tento výraz byl použit v jeho běžném gramatickém významu, nikoli jako analogie k trestněprávnímu institutu.

Nejvyšší správní soud se pak v dalším ztotožnil se závěrem krajského soudu, který poukázal na to, že právní úprava disciplinárních deliktů podle zákona o komorách nezná vůbec trestnost účastenství na porušení povinností podle § 9 odst. 2 zákona o komorách a trestnost účastenství (tzn. i pomoci) na disciplinárním deliktu je tak vyloučena. Krajský soud rovněž příležitostně konstatoval, že pokud by se připustila analogie účastenství podle principů trestního práva též do disciplinárního řízení podle zákona o lékařských komorách, muselo by být ve věci prokázáno úmyslné nápomocné jednání žalobce. Vzhledem k tomu, že zaviněné jednání žalobci prokázáno nebylo, nebylo lze podle názoru Nejvyššího správního soudu ani uvažovat o odpovědnosti žalobce za nápomoc ke spáchání správního deliktu jeho zaměstnavatelem.

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalobce uplatnil právo na náhradu nákladů ve výši odměny advokáta spočívající v jednom úkonu právní pomoci podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve výši 3.100 Kč, a částky paušální náhrady výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, částka se zvyšuje o částku daně z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. 714 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč a stanovil přiměřenou lhůtu ke splnění této povinnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. října 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu